

[Undervisnings- og forskningsministeren]

Hr. Køpke Christensen var inde på, om vi skulle have en særlig rabat på uddannelsesstiden for børn af landmænd eller i hvert fald unge, som har en baggrund i landbruget. Det spørgsmål kan man jo rejse; jeg vil måske umiddelbart advare lidt imod det. Vi må i hvert fald ikke få det til at virke, som om disse skoler ikke rigtig er åbne for unge fra byerne, for det glædelige, der er sket i de seneste år, er, at landbrugsskolerne har stigende elevtilgang, og det er bl.a., fordi der kommer flere fra andre miljøer, herunder fra byerne; og det skal vi i hvert fald ikke sætte over styr.

Om der så kan gives rabat for erhvervserfaring, og om man i den forbindelse kan medregne noget, som man har haft derhjemme, det vil jeg slet ikke blande mig i. Ærlig talt, det synes jeg slet ikke vi lovgivere skulle blande os i. Helst ville jeg lade forstanderne ordne den sag eller også landbrugsuddannelsesrådet. Vi skal passe på, at vi ikke lægger tingene i for faste rammer herinde.

Om udlændinge skal bestå en prøve, eller om man kan forlange, at de skal det, det kan man også overveje. Jeg forstår udmærket, hvorfor hr. Køpke Christensen nævner det, for der findes jo tekniske skoler, hvor man har meget store problemer med elever, som kan kræve sig optaget uden overhovedet at kunne dansk. Igen vil jeg mene, at det skal vi ikke lave regler om. Det må være skolerne selv, som må være interesseret i at have elever, der kan følge med, og som får mulighed for at stille det krav. Jeg synes ikke, vi skal lave statslige regler om, hvem der kan optages, og hvem der ikke kan optages.

Fru Jette Pors spurgte, hvad det betyder for spændvidden, at kostskoleforpligtelsen nu forsvinder. Jeg er sikker på, at skolerne altovervejende vil forblive kostskoler, men ligefrem at sige, at det er en tilskudsbetingelse, at alle elever er kostelever, synes jeg altså er at have lidt for stor respekt for fortiden. Der er kommet moderne transportmidler, og når man har besigtiget landbrugsskoler parkeringspladser i aften-timer og i weekender, så ved man, at livet har ændret sig, siden de fleste af disse skoler blev oprettet. Så jeg vil altså tale for, at der her bliver en ny frivillighed.

Der er intet, der forhindrer disse skoler i at have både foredrag og sang og gymnastik og at være højskoler, samtidig med at de er landbrugsskoler. Det blander vi os ikke i. Selvfølge-

lig risikerer det at koste nogle penge, og dem må man så tage fra et andet felt, men igen vil jeg lægge vægt på den betydelig større åbenhed, der er i denne lovgivning sammenlignet med den sædvanlige lovgivning på uddannelsesområdet.

Det syntes fru Anne-Marie Meldgaard var et problem. Hun syntes, at det var forkert, at der ikke her var så mange regler. Jeg vil sige: Åh, gudskelov. Kunne Socialdemokratiet dog ikke gå med på, at vi lavede nogle færre regler også i de andre love? Sådanne skoler, især når de har deres egne bestyrelser, deres egen tradition og har tæt kontakt med deres aftagere, skal nok selv finde ud af, hvad de har brug for af ændringer, og dér er det så ødelæggende, at man skal ind om et ministerium, og især hvis man skal ind om et parlament og vente på, at folketings-samlinger kan begynde og forslag blive behandlet tre gange osv. Vi ender jo med at sidde og behandle alt for små ting, hvis vi lovgiver så detaljeret.

Derfor vil jeg sige til fru Anne-Marie Meldgaard: Dette lovforslag er et forbillede bl.a. derved, at det er så åbent, som det er. Det er jo åbent for en udvikling; det giver skolerne mulighed for at udvikle sig selv. Til gengæld står der det væsentlige, nemlig hvad pengene skal bruges til, og hvad der er formålet med det hele. Det er et eksempel på mål- og rammestyring i stedet for detailstyring, og derfor er det ikke rigtigt, at der ikke er nytænkning her.

Forslaget bygger på den opfattelse, at nytænkning ikke skal komme fra bureaukrater og politikere, men fra dem, som arbejder med sagerne ude i landet, og den form for nytænkning er der bedre plads til i dette forslag, end der er i så mange andre, vi behandler også på mit område.

Fru Hanne Thanning Jacobsen syntes, der var lidt uorden med hensyn til praktikpladserne. Bl.a. kunne man jo tænke sig, at hun var bekymret for, om nogle af praktikpladserne ikke var gode nok, at der var en anden godkendelsespraksis end i det almindelige erhvervsuddannelsessystem. Hertil vil jeg sige, at det må man virkelig tale sig til rette om i landbrugsuddannelsesrådet. Det synes jeg heller ikke vi skal blande os i. Jeg tror, man er tilfreds med den ordening, der ligger. Så lad den køre. Gid vi på samme måde i højere grad kunne overlade til erhvervene at ordne praktikpladsproblemer på